

ARTSENTARIEF EN DUURTE. — De artsen te Leipzig hebben besloten, den prijs van het brood als grondslag van hun tarief te beschouwen en hebben dit ook in hun wachtkamers bekend gemaakt. Zij zullen den broodprijs telkens op de bescheidenste wijze als richtsnoer volgen. Als minimum gelden voorloopig de prijzen van 1914: bezoek aan huis 3 mark, spreekuurbezoek 2 mark, 1 mark afstandsvergoeding voor 2 K.M., bijzondere verrichtingen naar het ziekenfondstarief van 1914. Dit minimum wordt dan vermenigvuldigd met den prijs van een pond brood, uitgedrukt in Pfennige, gedeeld door 15; in 1914 kostte nl. een pond brood 15 Pfennige. Voor deze berekeningen — eigenlijk overeenkomend met de „Reichsindexziffer” — zal het publiek wel begrip hebben.

In Engeland bestaat de neiging om de tarieven te laten dalen in verband met de reeds dalende kosten van het levensonderhoud. Een inzender in *The Brit. med. Journ.* komt met warmte ervoor op, hierin den drang der openbare meening vóór te zijn. Hij meent, dat het gezag van ons beroep daardoor grooter zal worden. Het kan ook wel anders uitkomen. De artsen hebben rijkelijk ondervonden, dat het publiek de woorden „de arbeider is zijn loon waard” vertaalt met „ieder wordt geacht naar het loon waarvoor hij werkt”. Indien de geneeskundige tarieven vóór den oorlog te laag waren, meent de inzender, dan moet het geheele tarief-vraagstuk uit *dit* oogpunt worden beschouwd, doch moet de tarief-verhooging niet plaats hebben als vergoeding voor verhoogde uitgaven, indien deze weder aan het dalen zijn.

Met het oog op de vraag of de tarieven vóór den oorlog voldoende waren, vergelijk men de boven vermelde prijzen uit een klein Duitsch stadje met die van Amsterdam. Dan mag het tegenwoordige Amsterdamsche tarief wel gehandhaafd blijven, ook als alles weér wordt als in 1914.

PINKHOF.

INGEZONDEN.

PINKHOF, OTTO-OTTO EN DE ARTSEN.

I.

Bij het lezen van het artikel van PINKHOF in het *Tijdschrift*-nummer van 15 April 11. „Een kwakzalverszegekar met artsen bespannen” ben ik niet opgestoven, zooals de schrijver dit gewaardeerd zou hebben, maar toch heb ik bedenkelijk het hoofd geschud. Echter om andere redenen dan PINKHOF dit verwacht. Ik wil hier openbare geneesvertooningen niet verdedigen. De methode lijkt mij niet verkieslijk; zulke behandelingen door suggestie geschieden beter binnen vier muren, niet tegen een entrée van f 1.—. Maar — wanneer een lijder aan een functioneele kwaal genezing of verbetering vindt voor zijn lijden door suggestie (en de mogelijkheid hiervan zal PINKHOF niet ontkennen, als hij aan OTTO-OTTO zulk een suggestieve kracht toekent, dat menschen als een burgemeester en een president van een arr. rechtbank, die vermoedelijk toch geen zwaar zenuwzieke personen zullen zijn, daardoor „buiten hun eigen persoonlijkheid geraken”), zou deze lijder dan niet even goed dankbaar zijn, als zijn genezing of verbetering plaats heeft gegrepen in het openbaar dan onder vier oogen, en door „iemand zonder behoorlijk middel van bestaan” dan door een respectabelen arts? Zal hij daarentegen niet wrevelig worden, als hij hoort, dat van geneeskundige zijde (waar hij waarschijnlijk van te voren al vergeefs om hulp heeft aangeklopt) deze genezing of verbetering een ongepaste vertooning wordt genoemd, die verboden had moeten worden?

Doch niet hierover heb ik het hoofd geschud, wèl over het feit, dat PINKHOF menschen, die het wagen te beweren, dat zij niet denken, zooals hij of andere